

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. N.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Hájkem, advokátem se sídlem Josefa Skupy 1715/13, Ostrava – Poruba, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2001, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2010, č. j. 19 Cad 224/2008 – 301,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Zdeňku Hájkovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 5. 2001, č. X. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) v Jablonci nad Nisou ze dne 24. 4. 2001 není žalobce částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 10 %.

V řízení před Krajským soudem v Ostravě se žalobce účastnil jednání dne 2. 3. 2004 a 30. 11. 2004. K jednání, které bylo nařízeno na 19. 12. 2006, se účastníci nedostavili. Krajský soud ve věci jednal a vydal rozhodnutí, jímž žalobu zamítl. Proti rozhodnutí podal žalobce

kasáční stížnost. Rozsudkem ze dne 19. 11. 2008 č. j. 6 Ads 25/2007 - 330 Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud měl podle závazného právního názoru zdejšího soudu v novém řízení nařídít jednání a předvolat žalobce a též se vypořádat i s návrhem žalobce na provedení důkazu – vyžádání zdravotní dokumentace z Věznice Mírov (č.l. 219), který byl dne 16. 5. 2008 doručen Nejvyššímu správnímu soudu.

Krajský soud v Ostravě následně žalobu proti citovanému rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl.

Soud provedl důkaz posudkem o zdravotním stavu žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované, tj. ke dni 17. 5. 2001, vypracovaným dne 7. 2. 2002 a po doplnění zdravotní dokumentace dne 15. 10. 2004 a posléze dne 23. 9. 2009 (po doplnění zdrav. dokumentace vězeňské služby ČR) Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudková komise MPSV“) v Ostravě. U žalobce se jednalo o neurastenické a somatoformní potíže u psychopatické osobnosti simplexně strukturované a histriónsky akcentované a afektivní nezdrženlivost s převažujícím disociálním zaměřením, integrita zachována, intelekt v mezích normy, nebyla zjištěna duševní porucha. Dále se jednalo o chronickou obstrukční plicní nemoc II. st., víceetažový bolestivý páteřní syndrom, lehkou nedoslýchavost a dalekozrakost korigovanou brýlemi.

Pro potřeby doplňujícího posudku č. II posudková komise MPSV v Ostravě prostudovala úplnou spisovou dokumentaci MPSV a zdravotnickou dokumentaci. Žalobce byl v letech 2006 – 2009 sledován a léčen v psychiatrické ambulanci FN Ostrava. Vzhledem k tomu, že v roce 2006 v neurologické ambulanci udával poruchy paměti a jevil se být depresivním, byl odeslán k psychologickému vyšetření. Psycholog Mgr. B. C. provedla dne 10. 4. 2006 psychologické vyšetření, kdy popsala myšlení centrované k problémům nevydání zdravotní dokumentace a následných komplikací, těžce odklonitelné, odpovědi byly místy ne zcela přiléhavé, psychomotorické tempo až lehce zrychlené, iritabilní, bohatá produkce, kterou dokládala dokumentací, nevyvratná. Stav potom vyhodnotila jako bohatou paranoidní produkci nabývající psychotických rozměrů. Žalobce byl následně vyšetřen psychiatrem MUDr. T., která stav uzavřela jako emočně nestabilní porucha osobnosti, reaktivní depresivní stavy, psychosomatická reakce. Další vyšetření v této ambulanci provedl dne 9. 2. 2007 psychiatr MUDr. O., který na základě nálezu psychologa uzavřel jako akutní polymorfni psychotickou poruchu TUFF. Dg. paranoidní schizofrenii, kverulační podstatu však zcela nevyločil. Od té doby probíhalo ambulantní léčení v psychiatrické ambulanci FN Ostrava, žalobce nabízenou hospitalizaci v psychiatrické léčebně Opava odmítl. V průběhu roku 2008 ošetřující lékař uvádí v popředí nálezu kverulace, manipulace a fabulace, paranoidní nastavení. Následovaly stížnosti na jednotlivé zdravotní pracovníky, které byly průběžně řešeny. V dokumentaci je záznam psychiatra ze září 2008, kde je uvedeno, že stěžovatel netrpí takovou duševní poruchou, která by byla překážkou samostatného vystupování před soudem. V říjnu 2008 byl při kontrole rozzloben, opakoval křivdy, dostával se do tenze a velmi hlasitě křičel. Podle záznamu lékaře tenzi udržoval vědomě a využíval nové a nové podněty. Jinak byl lucidní a orientován. V dalším průběhu jsou doloženy opakované konflikty se zdravotnickým personálem. Dle nálezu psychiatra ze dne 2. 4. 2009 bylo vědomí žalobce lucidní, byl plně orientován, v projevech klidný, sděloval mnohočetné somatoformní potíže, nebyly přítomny psychotické projevy ani deprese ani suicidiální tendence. Stav byl odborným lékařem jednoznačně uzavřen jako neurastenické a somatoformní potíže. Tak byla upřesněna a změněna původně uváděná dg. polymorfni psychotické poruchy. Závažné duševní onemocnění prokázáno nebylo. Znamky těžkého narušení osobnosti nebyly doloženy. Při poslední kontrole dne 25. 6. 2009 bylo opět popsáno vědomí lucidní, žalobce byl orientován, v popředí vystupovaly pseudoneurastenické a somatoformní potíže.

Krajský soud při svém rozhodování považoval za stěžejní důkaz posouzení posudkové komise MPSV v Ostravě ze dne 7. 2. 2002, 15. 10. 2004 a 23. 9. 2009. Krajský soud nezpochybnil závěry odborného posudku a doplňků k tomuto posudku pro jejich přesvědčivost a úplnost, a proto neprováděl další dokazování. Zdravotní stav žalobce byl hodnocen posudkovými lékaři a lékařem odborným psychiatrem na základě zdravotní dokumentace žalobce.

Jako rozhodující příčinu žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu tato posudková komise stanovila ke dni 17. 5. 2001 poruchu osobnosti – lehké narušení osobnosti se zachovanou celkovou výkonností organismu, který způsoboval podle kapitoly V položky č. 5 písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), z rozmezí 5 - 10 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti celkovou hodnotu poklesu 10 % s přihlédnutím k ostatním zdravotním postižením žalobce a i v doplňujících posudcích tak posudková komise setrvala na svých závěrech. Kvalifikovaná duševní choroba, ani porucha nebyla u žalobce prokázána. Posudková komise uvedla, že měla v úmyslu pro objektivizaci stavu zajistit nové funkční plicní vyšetření. Žalobce však nesouhlasil s tím, že by k tomuto vyšetření měl být hospitalizován ve vězeňské nemocnici v Brně. Vzhledem k tomu, že se jednalo o posudek k datu 17. 5. 2001, posudková komise na vyšetření netrvala. Posudková komise dále uvedla, že není důvod zvyšovat horní hranici. Žalobce byl schopen pracovat jako pomocný dělník. Na rozdíl od lékaře OSSZ tak posudková komise nepovažovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu postižení páteře a to s odůvodněním, že tento nálezní odpovídá věku. Významnější patologie nebyla zjištěna.

Podle závěru krajského soudu je tak zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce nižší než 33% a nebylo u něj zjištěno zdravotní postižení podle přílohy č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Žalobce nelze k datu 17. 5. 2001 považovat za částečně invalidního.

Z výše uvedených důvodů krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) žalobu žalobce zamítl.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností a její důvody podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že krajský soud vycházel jednostranně z posudku posudkové komise MPSV v Ostravě a nevzal v úvahu názor lékaře OSSZ v Jablonci nad Nisou, rozhodnutí postrádá dostatek důvodů. U stěžovatele se jedná o dvě základní choroby, jednak duševní onemocnění a onemocnění páteře. Jejich vztah však posudky neuvádějí. Dalším onemocněním je blíže neurčená plicní choroba a tyto choroby měly být při rozhodování zohledněny.

Posudková komise MPSV pochybila, neboť nevycházela ze zdravotní dokumentace obvodního lékaře MUDr. R. S. Z této dokumentace soustředující anamnézu od mládí až po současnost je patrné, že žalobce měl v roce 1967 úraz hlavy, v dalších letech též nohy, ruky, onemocnění žaludku – vředová choroba, pro kterou byl propuštěn z vojenské služby, v roce 1985 měl další úraz a plicní bronchitidu, později akutní bronchitida, onemocnění ledvin, neurologické potíže v roce 1991 s významným postižením páteře, onemocnění chodidel, nedoslýchavost, která dosáhla 23,8% na jedno a 19% na druhé ucho. Tato onemocnění se v dalších letech zhoršovala a dosáhla trvalého charakteru.

Podle názoru stěžovatele dále nebylo při rozhodování vycházeno z jeho zdravotní dokumentace při pobytu ve věznici Mírov. Stěžovatel byl nespravedlivě odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5-ti let, následně došlo k obnově řízení a byl zbaven veškerých obvinění.

Nespravedlivé odsouzení mělo za následek léčení v psychiatrické léčebně v Bohnicích. Z této léčebny si komise nevyžádala lékařské zprávy. Stěžovatel je doposud léčen ve FN Ostrava – Poruba na psychiatrické klinice, ale závěry posudkové komise se soustřeďují pouze na jeho chování vůči personálu nemocnice a nikoliv na skutečný aktuální stav z psychiatrického hlediska.

Stěžovatel vytýká posudkové komisi neurčité a neproveditelné pracovní zařazení pomocný dělník. Pokud stěžovatel trpí zmiňovanými chorobami, může být z hlediska bezpečnosti práce nebezpečím pro ostatní pracovníky i pro sebe. V žádném posudku pak není určeno, které pomocné práce je schopen vykonávat, či které práce vykonávat nesmí.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je toho názoru, že podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost stěžovatele nepřipustná.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Především nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Výrok rozsudku je plně srozumitelný, odpovídá všem procesním požadavkům. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud uvedl, z jakých skutečností vycházel, jakými úvahami se řídil a k jakým, především právním závěrům dospěl, pro které bylo nutno žalobu stěžovatele zamítnout. Nejvyšší správní soud dále shledal, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je uveden pouze formálně, protože stěžovatel nevznesl v rámci tohoto důvodu jedinou konkrétní námitku.

Rozhodnutí o nároku ve věcech důchodového zabezpečení je závislé zejména na odborném posouzení zdravotního stavu občana, a to ve správním řízení lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, v přezkumném řízení soudním pak posudkovou komisí, případně znalcem. Soudní řízení je specifické v tom, že je v něm vyžadován zákonem předepsaný důkaz, jímž je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Rozhodnutí o nároku na takovou dávku je totiž závislé na odborném lékařském posouzení. Uvedená komise je přitom oprávněna nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnce, ale také i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže v oblasti rozhodování o těchto nárocích jsou pojmy invalidity či částečné invalidity především pojmy právními. Nevzbuzuje-li posudek uvedené komise z hlediska jeho přesvědčivosti a úplnosti žádnou pochybnost a nejsou-li v řízení zjišťovány ani jiné skutečnosti, jimiž by správnost posudku byla zpochybňována, je zpravidla v řízení důkazem stěžejním.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu vycházel krajský soud v dané věci zcela správně z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 7. 2. 2002 a z jeho doplnění ze dne 15. 10. 2004 a ze dne 23. 9. 2009 (po doplnění zdrav. dokumentace vězeňské služby ČR), kde se posudková komise dostačujícím způsobem vypořádala s charakterem onemocnění stěžovatele spočívajícím v poruše osobnosti – lehkém narušení osobnosti se zachovanou celkovou výkonností organismu a zohlednila i všechny jeho další zdravotní potíže. Z posudku je zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné a několikrát doplněvané zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím. Krajskému soudu pak nelze vytýkat, že bez příslušných

medicínských znalostí nepolemizoval s – i podle názoru Nejvyššího správního soudu – úplným a přesvědčivým závěrem posudku uvedené posudkové komise, přičemž jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele byla na rozdíl od lékaře OSSZ Jablonec nad Nisou určena porucha osobnosti – lehké narušení osobnosti se zachovanou celkovou výkonností organismu, důvody uvedeného posudkového závěru ve vztahu k onemocnění páteře a k poruše osobnosti posudková komise dostatečně vyložila. Předmětným posudkem posudkové komise tak bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované podmínky částečné invalidity ve smyslu § 44 zákona č. 155/1995 Sb. nesplňoval a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kapitola V – duševní poruchy a poruchy chování, položka 5 – poruchy osobnosti a poruchy chování, písm. b), a to 10% z možných 5-10%.

Zdejší soud opětovně uvádí, že z obsahu posudku zcela jednoznačně vyplývá, že posudková komise MPSV v Ostravě měla dostatek odborných podkladů pro přijetí rozhodujících posudkových závěrů a důkladně jednotlivé lékařské zprávy zhodnotila. Je třeba zohlednit skutečnost, že krajský soud při rozhodování věci udělal vše pro řádné zjištění a posouzení zdravotního stavu stěžovatele, přičemž se řídil i závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 11. 2008 č. j. 6 Ads 25/2007 - 333. Bylo vypracováno dvojí doplnění posudku, které zohlednilo další lékařské zprávy, krajský soud si v průběhu řízení vyžádal lékařské zprávy, na které stěžovatel poukazoval a ty, jež se u stěžovatelem uvedených subjektů nacházely, předložil posudkové komisi ke zhodnocení. Tak tomu bylo i v případě zdravotní dokumentace stěžovatele při pobytu ve věznici Mírov, která byla krajskému soudu doručena vězeňskou službou České republiky dne 23. 7. 2009 (jednalo se o kompletní zdravotnickou dokumentaci stěžovatele u vězeňské služby ČR) a kterou krajský soud zaslal posudkové komisi k vypracování doplňujícího posudku (čl. 272 soudního spisu).

Uvedené závěry o komplexnosti lékařské dokumentace nijak nevyvrací ani tvrzení stěžovatele, že posudková komise MPSV v Ostravě nepřihlédla ke zdravotní dokumentaci obvodního lékaře MUDr. R. S. V posudkovém hodnocení je naopak výslovně stanoveno, že z této dokumentace posudková komise při vypracování posudku vyšla. K poukazu stěžovatele na jeho psychiatrické potíže se podává, že posudkovým podkladem byla též zdravotnická dokumentace psychiatrického oddělení FN Ostrava, kde byl stěžovatel v letech 2006 – 2009 sledován a léčen. Zdejší soud dále připomíná, že v diagnostickém souhrnu je u stěžovatele uváděna chronická obstrukční plicní nemoc II. st., vleklý bolestivý páteřní syndrom, lehká nedoslýchavost a dalekozrakost, tedy zdravotní potíže stěžovatelem zdůrazněné v kasační stížnosti. Z posudkového hodnocení posudku posudkové komise MPSV v Ostravě se konečně podává, že posudková komise dospěla k závěru, že neurastenické a somatoformní potíže svou závažností nepřevažují nad poruchou osobnosti a ani nadále nesnižují pracovní potenciál stěžovatele.

Stěžovatel dále posudkové komisi MPSV v Ostravě zcela nesprávně vytýkal, že se nesoustředila na jeho skutečný aktuální stav z psychiatrického hlediska. Zdejší soud považuje za potřebné poukázat na skutečnost, kterou též zmínil ve svém rozsudku i krajský soud a jež se jeví vzhledem k dosavadnímu procesnímu postupu stěžovatele jako zásadní, a to, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k 17. 5. 2001). K témuž datu pak posuzuje zdravotní stav žalobce také posudková komise MPSV, jakkoliv byly v nyní projednávané věci ve prospěch stěžovatele namnoze zohledněny i lékařské zprávy z doby pozdější.

Stěžovatel konečně nesouhlasil ani s posudkovým hodnocením možnosti svého pracovního uplatnění, tedy že byl schopen vykonávat práce jako pomocný dělník.

Podle Nejvyššího správního soudu je však toto hodnocení v dostačující míře určité, v souladu se zjištěným zdravotním stavem stěžovatele a pro výkon zmiňovaného zaměstnání nepředstavuje jeho zdravotní stav omezení. Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovatel trpí zdravotními postiženími, avšak závěr vyslovený posudkovou komisí ohledně charakteru zaměstnání, které je podle jejího názoru schopen vykonávat, nebyl objektivně zpochybněn. K tomu Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnosti, že nárok na částečný invalidní důchod se nikterak neodvíjí od možnosti poživatele dávky či žadatele o dávku získat uplatnění na trhu práce; takové kritérium zákon o důchodovém pojištění nestanoví.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud nepochybil, když vycházel z posudku posudkové komise MPSV s pracovištěm v Ostravě a jeho doplnění. O správnosti zjišťované klinické diagnózy stěžovatelova onemocnění není totiž pochyb a posudková komise z ní také důsledně vycházela. Její závěry nejsou v rozporu ani s obsahem lékařských nálezů, včetně těch, jejichž obsahu se stěžovatel dovolával. Jejich posudkové vyhodnocení přísluší právě jen posudkové komisi a pokud jsou závěry této komise spolehlivě odůvodněny, nemá ani Nejvyšší správní soud důvodu o nich pochybovat. Neshledal proto kasační námitku stěžovatele zpochybňující úplnost posudku, z něhož krajský soud vycházel, důvodnou.

Nejvyšší správní soud tak přisvědčil závěru krajského soudu, že na základě posudku Posudkové komise MPSV v Ostravě bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatel k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nesplňoval podmínky částečné invalidity podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou způsobující jeho nezákonnost dle § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti (podání kasační stížnosti) ve výši 500 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006 a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 800 Kč. Vzhledem k tomu, že stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátovi odměnu za převzetí a přípravu zastoupení. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu